

От другата страна на свободата

Тя има за дом цяло море
и много прозорци за гости.

Прогонете този петел от каменното стълбище,
огненият му гребен ще подпали призори
платната на покоя,
заради който тя потопа
в очите си
всички Итаки.

Прогонете този петел,
сега тя се учи
да обича себе си
и гъвкавото ѝ тяло привиква с аскезата,
сега разхожда крехката си радост
в градината
и не подозира
колко още смърти я чакат
във всички онези прозорци,
обсадили морето.

& & &

Аз съм онази нежност, която не бе познал преди,
защото все забравяше да смениш платната
на своя кораб, преди да отплаваш,
и понеже неумело ме бе затворил
в лабиринта под езика си,
продължаваш да правиш грешки,
изричайки името ми.

Тогава въздухът натежава от тишина,
което пронизва.

Трябва да го произнасяш бавно,
сричка по сричка, така
както пръстите ти обхождат
формите на тялото ми,
следват дългите коридори на желанието
и стените на лабиринта се олюляват.

Сега не казвай нищо,
просто разплетете възлите
в косите ми и онези в мислите,
които причиняват болка,
срещи тъгата ми, за да е красива,
когато си тръгвам:

аз съм онази нежност, любов моя,
но съм и опърничавата сестра на Ариадна
и няма да ти дам кълбото.

Още не.

& & &

От птичи поглед са биволи,
налягали в пасищата на морето,
но сърцата им бият
в единен ритъм с континента.

Не можеш да си тръгнеш от островите,
тези непораснали дъщери на сушата,
преди зората да разпои ръждивите им обръчи
и звуците на нощта да потекат на запад.

Утрото с млечните си гюмове
трополи по крайбрежните улици,
мостиците на корабите
вдигат майчините си ръце
и подканят островите да ги последват,
а те се поклащат сънени,
опитвайки се да пазят равновесие
като деца,
които се учат да вървят.

Знамения

Един кораб под хоризонта разлиства морето.
Изгладнели гларуси кръжат над солниците
и описват елипси – заслон за черната сол
и за бялата
преди есенни дъждове.
Като стѐли, откъртени от небесната гробница,
две отлъчени птици падат с елегичен писък
на половин метър от терасата,
върху колите и паркинга
се раздробяват на каменни срички
един мъртъв вече език,
стипчив прах обгръща Овидий,
но е прекалено късно сетивата ми да събират
изсипващите се знамения.

Късно е да ги гадаят.

Няма ме в сияйните страници от пяна,
които заливат бреговете на паралелните ни самоти,
не съм върху тази тераса, нито над покривите,
защото стигнах сърцето на мъжа
и се отдалечих от себе си,
изживях много пъти Бога
с душата на мъжа
и се прибрах във себе си.

Сега е следобеден покой,
гледам хоризонта, който не се премества с години
и чакам хвърлените в пространството думи
да се върнат при мен като ябълков цвят
или болка, за да ги погаля
и да ги пусна в себе си.

Сега ти пиша:

*не търся знаци по повърхността на водите,
когато ти си в Сет, а аз във Крим,
в зоната на любовта
не е нужен език.*

Но ти не четеш кирилица.

Обратният път

Не, не съм виждала тъжно дърво,
но се уморих да изрязвам самотите
на неделните следобеди,
следвайки светлината,
която скача от градина в градина,
да закърпвам изрезки от моретата,
които ми изпращаш, а аз съм във от сезоните.

Пощальонът остаря, така и не успях
да помиря времето със солта.

Понякога правя ветрило от картички
и наблюдавам отдалече къщите,
скупчени на ята върху хълма,
готови да отлетят, болезнено бели
в края на август, като коремите на лястовиците,
подредени по жиците в моя край.

Не съм виждала и тъжна птица,
птиците *не се хранят с чужд живот*
подобно хората, *за да живеят*,*
но се уморих сама да съм си кораб и море,
а ветровете се бавят.

Не знам дали изкачвам този хълм,
дали се спускам,
но утрините без теб са празна черква,
в която стоя и се моля:
Господи,
искам само това,
което ти искаш за мен.

А ти, рибарю на облаци,
който не чуваш моя плач,
за какво се молиш?
Виж, сребърните нишки на светлината
под купола изплитат мрежа,
която ме дърпа нагоре.
Направи ми място във вътрешното си море,
преди здрачът да превърти ключа
на зора ти.

Това е всичко за света, който те доведе при мен.

Но преди да поема по обратния път,
където пейзажите ще отразяват онова,

което съм аз,
чуй птицата в очите ми, която пита:

Виждал ли си някога тъжно дърво?

**цитат от Вислава Шимборска*